

nævnte, og man er derefter kommet til det Resultat, at det er paa høje Tid, at vi skaffer Gymnastikinstituttet en værdig og god Bolig. Jeg beklager meget, at det ærede Medlem Hr. Rode ikke havde Tid til at komme ud og se, hvordan Institutet er boende. Jeg er sikker paa, at det ærede Medlem i saa Tilfælde ogsaa vilde have ønsket, at Sagen kunde ordnes paa denne Finanslov uden at henvise til en særlig Lov og derved til en mere uvis Skæbne. Hele vor gymnastiske Udvikling er paa den inderligste Maade knyttet til Gymnastikinstituttet; Lærerne udgaar derfra, og den Udvikling, vi har kendt herhjemme, har jo været stærk og stor. At der har været mange andre Skoler i Virksomhed paa dette Omraade, er mig velbekendt; men Gymnastikinstituttet har dog været førende og bærende. Jeg maa derfor anbefale det høje Ting at stemme for dette Ændringsforslag, Nr. 609, og ikke følge det ærede Medlem Hr. Rode i Tanken om at henvise dette Spørgsmaal til Behandling ved en særlig Lov. Det ærede Medlem Hr. Rode ønsker Gymnastikinstituttet bedre Forhold og ønsker ogsaa, at dette maa ske snart, men han mener, at den mere indgaaende Forhandling, som det ærede Medlem antydede, er nødvendig. Jeg tror at turde sige, at hvis det ærede Medlem vil fremføre bestemte Anker, vil de kunne imødegaaes.

Det ærede Medlem Hr. Fraenkel spottede noget over Bevillingen til Oplysningskontorer i Paris og London. Det ærede Medlem mente, at det var at forvænne den Ungdom, der drog ud, at skaffe den saadanne Hjælpemidler. Mig bekendt har det ærede Medlem i sin Tid selv været placeret i Udlandet for at hjælpe Landsmænd, der kom til fremmede Lande, under fremmede Forhold. Dette er jo en tilsvarende Virksomhed, og hvis det ærede Medlem vil studere de Oplysninger, der er givne om Ønskeligheden og Nødvendigheden af saadanne Oplysningskontorer, tror jeg, han vil forandre sin Mening.

Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger og anbefale det høje Ting at stemme for de af mig stillede Ændringsforslag.

Drachmann: Der findes paa Undervisningsministeriets Budget en Bevilling paa 250 000 Kr. som Bidrag til Radiumsfonden. Der gøres i Bilaget opmærksom paa, at denne Sag er en Samfundsopgave, og at vi paa dette Omraade staar sørgeligt

tilbage i vort Land, bl. a. i Sammenligning med Norge og Sverige. Naar Radiumsvidenskaben er kommet saa langt frem, som Tilfældet er, maa man selvfølgelig erkende, at der her foreligger en Samfundsopgave, og at det er rigtigt, at Staten har sin Opmærksomhed henvendt herpaa. Men efter at Radiumssagens Børnesygdomme, om man saa kan sige, er overvundne, vil det samtidig blive et Spørgsmaal, om ikke Staten skulde tage noget mere aktivt Del i denne Opgaves Løsning. Det forekommer mig, at saaledes som Forholdet har udviklet sig her i Landet, med det Resultat — saaledes som ogsaa Bilaget antyder det —, at vor Situation paa dette Omraade ikke er vor Nation værdig, maatte man, naar Talen er om disse Bevillinger — den Sum, jeg før nævnte, er kun første Del af en større Bevilling —, først overveje, om man ikke her rettelig burde komme ind paa at løse Problemet ved Statens direkte Hjælp. Jeg vil derfor gerne, idet jeg selvfølgelig er klar over, at der skal anvendes Penge, oven i Købet mange Penge, til denne vidunderlige og fortrinlige Sag, som Radiumsbehandlingen er, anbefale, at man ikke giver disse store Bevillinger uden Krav om Kontrol med Pengenes Anvendelse, saaledes at denne Sag kunde blive ført ind i et for Staten betryggende Spor.

Jeg vil i denne Forbindelse henlede Opmærksomheden paa, hvorledes man er begyndt med at samle de Penge ind, som det er Forudsætningen, der skal skaffes ad privat Vej til Supplerings af Statsbidragene. I Bilaget oplyses det, at Forretningsudvalget for Radiumsfonden selv betegner den Situation, hvori vi staar i Radiumssagen, som lidet værdig. Men de Midler, som man i disse Dage ser bliver brugt ved Indsamlingen til Radiumssagen, synes mig heller ikke at være særlig værdige. Jeg har saaledes i disse Dage faaet i Hænde en Opfordring til at deltage i en Velgørenhedskoncert i denne Anledning. Det sker paa den Maade, at man faar tilstillet saakaldte Æreskort, hvilke vel at mærke skal betales med en Minimumspris af 25 Kr. Stykket, og hvis man ikke agter at lade denné Ære overgaa sig, anmodes man om omgaaende at returnere Biletterne. Jeg tror, at denne Maade at virke paa er lidet heldig. Jeg tror overhovedet, at hvis man kom bort fra disse alt for paa-gaaende Indsamlinger, som maaske er en Udartning af vort snartsørgelig berømte Børnehjælpsdagshaløj, vilde det være heldigt baade for denne Sag og for andre Sager.